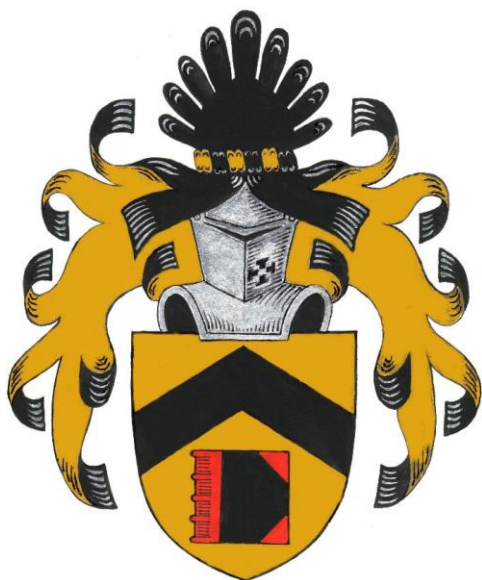

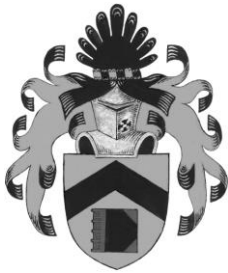

Hintikka-Suku Ry

SUKUSEURAN

TIEDOTUSLEHTI 1 / 2017

HINTIKKA-SUKU RY

Perustettu 3.8.1985 Rautalammilla

HINTIKKA-SUVUN TIEDOTUSLEHTI nro 45 – 1 / 2017

Puheenjohtaja:

Ilpo Hintikka
Pirkkolantie 1 D 5
40270 Palokka
0400 541 343
ilpo.hintikka@pp1.inet.fi

Toimitus:

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
puh. 040 578 0840
jauhi@hotmail.fi

Toimitus ja taitto:

Sari Hintikka
Naavakuja 13
36220 Kangasala
sari.hintikka@gmail.com

Paino ja postitus

Jyväskylän yliopistopaino
Cygnaeuksenkatu 3, Jyväskylä
Postiosoite:
PL 35
40014 Jyväskylän yliopisto
puh. 040 805 3654 ja
040 508 4656
paino@jyu.fi

LEHDEN SISÄLTÖ

Sukuneuvosto ja jäsenasiaa.....	3
Puheenjohtajan palsta	4
Uudet sukuneuvoston jäsenet:	
Jukka Hintikka	5
Harri Pirkkalainen.....	6
Hintikka-suvun sukupäivät 2016 ...	7
Sukupäivät Rautalammilla ja retki.	8
Hintikoiden juuria etsimässä.....	9
Kuvia sukupäiviltä	12
Syntymäpäiväonnittelut Eino ja Oili Hintikalle.....	14
Palkittuja:	
Marja Hintikka ja Pauli Hintikka.	15
Suomi itsenäistyi v. 1917	16
Kuolleita.....	17
Rautalammin erämaiden asutusaika alkaa 1500-luvulla.....	18
Muisteluksia Iso Hintikoista	20
Pekka Hintikan muistelmia.....	21
Toimituksen toive	22
Sukuseuran T-paita	22
Sukuseuran tunnukset ja tuotteet .	23
Jaakko Hintikka 70 v	24

Kannen kuva: Kesän 2016 sukukokouksessa valittu uusi sukuneuvosto Rautalammin Törmälässä

Hintikka-Suku Ry Perustettu 3.8.1985 Rautalammillä

SUKUNEUVOSTON JÄSENET JA RAHASTONHOITAJA VUOSINA 2016-2018

Puheenjohtaja:

Ilpo Hintikka
Pirkkolantie 1 D 5
40270 Palokka
0400 541 343
ilpo.hintikka@pp1.inet.fi

Varapuheenjohtaja:

Anna-Maija Hintikka
Koskentie 15
79600 Joroinen
mai.hintikka@p

Rahastonhoitaja:

Anne Virtanen
Heinola

Sihteeri:

Pirkko Kalliola
Jyväskylä

Muut jäsenet:

Eino Hintikka
Ristikiventie 4 B 8
40520 Jyväskylä
050 317 3706
eino.hintikka@elisanet.fi

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
040 578 0840
jauhi@hotmail.fi

Jukka Hintikka
Ritisenlahti 685
70870 Hiltulanlahti
050 561 4164
jukka.hintikka@phsotey.fi

Pekka Hintikka
Rautalampi

Risto Hintikka
Rantakyläntie 87
41325 Laukkavirta
0400 502 746
risto.hintikka@pp2.inet.fi

Harri Pirkkalainen
Ratavartijankatu 4 C 70 00520
Helsinki 52
050-5118122
harri.pirkkalainen@gmail.com

JÄSENEKSI LIITTYMINEN

Sukuseurassamme on tällä hetkellä noin 240 jäsentä. Jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla nimen ja osoitteen joko puheenjohtaja Ilpo Hintikalle tai jäsenrekisterinpitäjä Jaakko Hintikalle.

Onko teillä mielessä henkilöitä, jotka voisivat olla kiinnostuneita sukuseuran toiminnasta ja

jotka haluaisivat saada oman sukulehden? Voisitte pyytää heitä liittymään jäseneksi tai antaa heidän osoitteensa Jaakko Hintikalle tai Ilpo Hintikalle, niin lähetämme heille jäsentarjouksen. Katso myös **tarjouksemme** lehden takasivulta.

**Huomioikaa jäsenmaksulomake lehden mukana.
Muistakaa käyttää viitenumeroa jäsenmaksua maksaessanne.**

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Hintikka-suku ry:n sääntömääräinen vuosikokous pidettiin 13-14.8.2016 Rautalammin Törmälässä. Samalla meillä oli ilo tutustua uuteen Etelä-Konneveden kansallispuistoon, jonka ”portti” on melkein Törmälän pihapiirissä. Kertomus kokouksesta on toisaalla tässä lehdessä.

Sukuseuraamme viisi vuotta luotsannut Ilkka Niiranen halusi muiden kiireidensä vuoksi luopua puheenjohtajan nuijasta ja minä sain kunnian vanhimpana neuvoston jäsenenä ottaa ”suvunvanhimman viitan” harteilleni.

Kiitän luottamuksesta ja yritän olla sen arvoisen. Kiitokset Ilkalle ansiokkaasta työstä suvun hyväksi!

Kolmikymppiseksi on sukuseuramme tehnyt valtavan suuren työn keräämällä tiedot lähes 10.000:sta sukumme henkilöstä ja julkaisemalla ne kahtena kirjana kaikkien käyttöön. Työtuntien määrä on ollut valtava. Vielä kerran lämpimät kiitokset kaikille uurastaneille.

Matti ei varmaan kuvitellut lyödessään ensi kertaa kuokkansa maan kamaraan Siikakoskella, että 500 vuotta myöhemmin hänen sukunsa nimeä kantaa n. 1.200 henkilöä ympäri Suomenmaata ja varsinkin Keski-Suomea.

Vaikka on tehty valtavasti töitä ja tutkimuksia suvun tiimoilta, on vielä monta tarinaa kertomatta tältä n. 500 sadan vuoden ajalta. Vieläkin enemmän kiinnostaa se, mistä Matin suku oikeasti oli tullut Pälkäneelle ja Kokemäelle. Myöskin eränkäynti, kalastus ja olot erämaassa suvun erämatkojen ajoilta kaipaisivat lisätietoa.

Joitakin viiteitä suvun menneisyydestä avannee DNA-tutkimus, joka tehtiin viime talvena seitsemälle suvun Hintikka-nimiselle miehelle. Tämän sai aikaiseksi Jukka Hintikka, joka tuli sukuseuramme jäseneksi syksyllä 2015 ja esitti tällaisen tutkimuksen tekemistä. Jukan tekemä DNA-selvitys tutkimuksen tuloksista on luettavissa toisaalla tässä lehdessä. Suuret kiitokset Jukalle tutkimuksesta. Uteli-aana odottelemme, avaako se lisätietoa esisiemme sukujuurista.

Jukka Hintikka ja Harri Pirkkalainen valittiin neuvoston uusiksi jäseniksi. Toivotamme heidät lämpimästi tervetulleiksi.

Käynnistelimme jo muutama vuosi sitten Kalevi Oksasen aloitteesta nettimuseo-ajatusta. Se ei kuitenkaan ole ottanut tuulta alleen. Toivon kovasti, että löytäisimme asian ympärille uusia ajatuksia. Mielellämme ottaisimme niitä vastaan myös teiltä hyvät sukulaiset. Olemme täällä neuvostossa vastaanottavaisia kaikille uusille ideoille, joita suvun tiimoilta tulee mieleen. Ja tietysti olisimme kovin kiitollisia myös uusista tarinoista lehteämme varten.

Hyvää kesää ja antoisaa toimintakautta toivottelen!

Ilpo Hintikka

SUKUNEUVOSTON UUSI JÄSEN: JUKKA HINTIKKA

Olen **Jukka Hintikka**, vuonna 1954 Lepävirralla syntynyt ja nykyisin Kuopion maaseudulla asuva mies. Olen asunut koko ikäni Pohjois-Savossa, lukuun ottamatta seitsemää vuotta Jyväskylässä. Jo edesmenneet vanhempani olivat rautalampilaisia ja muuttivat Lepävirralle kolme viikkoa ennen syntymääni. Olen heidän kahdesta pojastaan vanhempi. Olen toista kertaa avioliitossa. Ensimmäisestä liitosta minulla on kaksi aikuista lasta.

Opin lukemaan itseopiskellen nelivuotiaana. Se tapahtui kylän yhteisellä postilaatikolla, johon myös Savon Sanomat jaettiin. Opin tunnistamaan perheemme lehden sukunimen perusteella. Niinpä Hintikka on ensimmäinen sana, jonka opin lukemaan. Siitä se lukutaito hiljalleen kehittyi. Olin varmaan kansakoulun ensimmäisellä, kun meillä pidettiin vanhanajan lukukinkerit. Rovasti laitto Raamatun kiertämään, ja minäkin vuorollani luin siitä pätkän. ”Professorin alku”, sanoi rovasti Tena. Liekö niistä sanoista tullut itseään toteuttava ennuste?

Kävin kansakoulua neljä vuotta, viisiluokkaisen keskikoulun ja kirjoitin ylioppilaaksi 1973. Kirjoitusten jälkeisenä kesänä olin keäsavotassa hevosmiehenä. Syksyllä luokan pojista neljä lähti opiskelemaan lääketiedettä, minä siinä joukossa. Opintojen aloittamisesta 4 v 11 kk kuluttua kävin vannomassa Hippokratteen valan lääkintöhallituksen edessä. Olin lyhyen pakollisen pätkän terveystieteiden opettajana ja aloitin sitten erikoistumisen psykiatriaan. Ja sillä tiellä olen yhä.

Tein aluksi työtä mielenterveystoimistoissa, psykiatrisissa sairaaloissa ja yleissairaalapsykiatrisissa. Olin jo lähellä neljääkymmentä, kun siirryin lääketieteelliseen tiedekuntaan apulaisopettajaksi eli opettamaan psykiatriaa tuleville lääkäreille. Siinä sivussa aloitin väitöskirjan teon, väittelin 1998 lääketieteen tohtoriksi, dosentiksi minut nimitettiin vuotta myöhemmin ja vuodesta 2003 olen ollut rohovessorin hommissa. Nykyisin toimin Tampereen yliopiston osa-aikaisena (50 %) psykiatrian professorina. Työmaa on Lahdessa ja tehtävänä kouluttaa psykiatrian erikoislääkäreitä.

Toisen puolen työviikosta kuulun paha-mainesiin vakuutuslääkäreihin Kelalla. Kolmannella puolikkaalla työviikkoa teen muita koulutus- ja asiantuntijatehtäviä, pidän yksityisvastaanottoa, konsultoin palveluasumisyksiköissä ja teen tieteellistä tutkimusta. Tutkimuksissani aikoinaan totesin uskonnollisen osallistumisen edistävän naisten mielenterveyttä. Miehillä vastaava vaikutus on urheilukilpailujen seuraamisella. Parhaillaan johdan pientä tutkimusryhmää, joka selvittelee pessimismin haitallisia terveysvaikutuksia.

Sukuneuvostoon päädyin luultavasti siksi, että koordinoin Hintikoiden DNA-tutkimuksen ensivaihetta ja kerroin tulokset Törmälässä pidetyssä sukujuhlassa elokuussa 2016. Jos pää pysyy kirkkaana ja mukana pidetään, niin aion aikani tässä mukana pysyä, vaikka en mikään järjestöihminen ole koskaan ollutkaan.

SUKUNEUVOSTON UUSI JÄSEN: HARRI PIRKKALAINEN

Olen syntynyt Konnevedellä tammikuussa 1947. Kansakoulu tuli suoritettua aikanaan Hytölän kyläkoulussa. Päättötodistukset kansalaiskoulun jälkeen saimme samaan aikaan Hintikan Einon ja Jaakon kanssa. Sukutaustaani kuuluvat sekä isoäitini Elsa Hintikan (1895-1971) puolelta Piilumäki-haaran Kupari Hänniskylällä sekä isoisäni Hytölän Myllyn Simo Kukkonen (1897-1980) puolelta Ankeriastaipaleen Johan Kukkonen (1837-1917) ja Petter Kukkonen (1870-1923).

Muutettuamme Helsinkiin 1962 aloitin työn ohella opiskelun Käpylän iltaoppikoulussa, jossa suoritin ylioppilastutkinnon 1968. Karjalan jääkäripataljoonan ja RUK:n armeijapalveluksen (1968-69) ja Helsingin kauppa- korkeakoulun (1969-72) ekonomitutkinnon jälkeen työura urkeni Helsingin kaupungin opetustoimen palveluksessa 1972. Taloushallinnon tehtävissä palvelemani 40-vuotinen työura päättyi 2012, kun jäin eläkkeelle opetusviraston talousjohtajan virasta. Oppia on ollut ikä kaikki.

Sukuseuratyö on tullut tutuksi aiemmin Rautalammin Hinkkalan Gabriel Kukkonen jälkeläisten sukuseurassa, jonka sukuneuvoston jäsen olen edelleen. Hinkkalan Kukkosten ja Sydänmaan Hintikoiden sukujen henkilöhistoriat ovat risteytyneet vuosisatojen kuluessa useasti sukukirjojen mukaan. Olen nyt kolmatta vuotta Hintikan Sukuseuran jäsenenä.

Eläkkeellä ollessa on ollut mahdollisuus toteuttaa kotiseutu- ja sukuhistoriakirjoituksia Konneveden kotiseutuyhdistyksen julkaisuihin. Tarinoita on syntynyt muun muassa Rautalammin vuosien 1863–1864 talonpoikain

säätyvaltiopäivämiehestä, Ankeriastaipaleen isäntä Iisakki Liimataisesta, Suomen kaartissa alikersanttina palvelleeseen Hinkkalan Eerik Kukkonen taistelusta vapaaehtoisena Serbian Turkin sodassa 1876 sekä Rautalammin sotilashistoriasta yleensä.

Harrastuksiani ovat järjestötoiminta (kuten Lions, virkamiesjärjestö, maanpuolustusjärjestö), klassinen musiikki (RSO:n kausikortti ollut käytössä yli 40 vuotta), kirjallisuus ja aktiivinen liikunta. Erityisesti päivittäinen kuntouinti sekä muu hyötyliikunta ovat pitäneet aikanaan kansakouluajan työharjoittelussa propsimetsässä hankittua peruskuntoa yllä.

Ohessa Harrin mainitsema kolmikko Eino, Harri ja Jaakko Rautalammin Törmälässä sukkokouksen jälkeisissä tunnelmissa. Edellisestä tapaamisesta oli vierähtänyt 55 vuotta.

HINTIKKA-SUKU RY:N SUKUPÄIVÄT 2016

Vuoden 2016 sukupäivät pidettiin Rautalammin Törmälässä 13.-14. elokuuta. Törmälän loma- ja kurssikeskusta isännöi neuvostomme jäsenen Pekka Hintikan tytär Sari, puolisonsa Matti Variksen kanssa. Paikka sijaitsee upealla paikalla Hankaveden rannalla uuden Etelä-Konneveden kansallispuiston portilla.

Kansallispuistosta ja lauantaina 13.8. sinne suunnatusta retkestämme kertoilee retken oppaana toiminut Timo Kalliola toisaalla tässä lehdessä.

Antoisan retken jälkeen saimme nauttia Pekan valmistamasta maukkaasta rantakala-keitosta, josta ei muikkuja puuttunut. Iltaa jatkettiin Marjatan pirtissä yhteislaulun merkeissä. Hanurilla lauluja säesteli ja juttuja keraili Antto Häyrinen Konnevedeltä, hänkin Hintikan sukuun kiertyvä.

Iloisen laulutuokion jälkeen oli vuorossa rantasauna ja uskaliaille lisäksi uintia Hankaveden jo viileähköissä aalloissa. Juttu luisti lauteilla ja ehkäpä jokin paikka maailmasta laitettiin taas paremmin mallilleen. Sitten olikin jo unien aika.

Sunnuntaina aamiaisen jälkeen järjestettiin kirkkotilan kanssa samassa rakennuksessa sijaitseva kokoustila kuntoon myyjäisiä, arpajaisia ja kokousta varten. Siinä samalla tutustuttiin toisiimme ja aloitettiin arpojen myynti ja myyntituotteiden kauppa.

Noin klo 11 aikaan aloitettiin jumalanpalvelus viereisessä kirkkosalissa. Juhlajumalanpalveluksen suoritti Rautalammin kirkkoherra Pekka Tuovinen.

Maittava juhlaounas nautittiin pirtissä klo 12 alkaen, jonka jälkeen siirryttiin aloittelemaan sukkokokousta. Puheenjohtaja Ilkka Niiranen avasi kokouksen ja poissukuneita suvun jäseniä muistettiin hiljaisella hetkellä.

Seuraavaksi kunnanjohtaja Risto Niemelä

toi kokoukselle Rautalammin kunnan tervehdyksen ja kertoi Rautalammin kunnan asioista ja uudesta Etelä-Konneveden kansallispuistosta.

Juhlaesitelmän sangen mielenkiintoisesta aiheesta, eli DNA-tutkimuksesta, johon seitsemän Hintikka-nimen omaavaa miestä viime talvena osallistui, piti tutkimuksen toimeenpannut psykologian professori Jukka Hintikka. Jukan kertomus tutkimuksen tuloksesta on luettavissa toisaalla tässä lehdessä.

Käsiteltiin 16. sääntömääräiseen sukkokokoukseen tuodut asiat ja esiteltiin sekä hyväksyttiin kahden edellisen vuoden toimintakertomukset ja tilinpäätökset. Toimintasuunnitelma vuosille 2017 ja 2018 hyväksyttiin. Jäsenmaksu päätettiin pitää pitkän keskustelun ja kädennostoäänestyksen jälkeen ennallaan, eli 15 € / vuosi. Korotustarvetta käsitellään uudestaan seuraavassa sukkokokouksessa v. 2018.

Sukuneuvoston puheenjohtaja Ilkka Niiranen pyysi vapautusta muiden kiireidensä vuoksi tehtävästään. Hänen tilalleen neuvoston puheenjohtajaksi valittiin Ilpo Hintikka, Jyväskylä, Piilumäki. Neuvoston muut jäsenet tulevalle toimintakaudella ovat:

Anna-Maija Hintikka, Joroinen, Matoniemi
Jaakko Hintikka, Suolahti, Matoniemi
Pekka Hintikka, Rautalampi, Pakarila
Pirkko Kalliola, Jyväskylä, Uuralahti
Anne Virtanen, Heinola, Piilumäki
Eino Hintikka, Jyväskylä, Vanginpää
Risto Hintikka, Laukaa, Piilumäki
Jukka Hintikka, Kuopio, Pakarila (uusi)
Harri Pirkkalainen, Helsinki, Piilumäki (uusi)

Toiminnan tarkastajiksi valittiin Jussi Eljas Hintikka ja Aila Siekkinen varalle: Merja ja Carl Sundman.

Kokous päättyi päätöskahveihin klo 16.

Ilpo Hintikka

SUKUPÄIVÄT RAUTALAMMIN TÖRMÄLÄSSÄ JA RETKI ETELÄ-KONNEVEDEN KANSALLISPUISTOON

Lauantain harmaana iltapäivänä lähdimme 17 hengen voimin retkelle kansallispuistoon. Oppaana toimi Timo Kalliola.

Puisto sijaitsee Keski-Suomen ja Savon raja- mailla Konneveden ja Rautalammin kuntien alueella. Mutta koska puiston nimi on Etelä-Konneveden kansallispuisto, puhutaanpa aluksi hieman Konnevesi järvestä, joka on nimetty Suomen kansallisvedeksi. Konnevesi on ollut itsenäisenä järvenä n. 6000 vuotta, sitä ennen järvi oli osa Muinais-Päijännettä, joka puolestaan on syntynyt 9500 vuotta sitten Ancylus-järvestä. Muinais-Päijänne laski pohjoiseen, nykyisen Kalajoen kohdalla mereen. Ancylus-järveä edelsi Yoldia meri, jonka muinaisrantaa on nähtävissä 50 metriä nykyisen Konneveden pintaa korkeammalla. Alue vapautui jääkauden jäistä 11000 vuotta sitten. Konnevesi on Kymijoen vesistöaluetta, Rautalammin reittiä, jota ei ole säännöstelty. Järvi on suuruudeltaan kahdeskymmenes, 190 km³, Suomen järvistä ja on luonteeltaan oligotrofinen eli karu. Kutsutaanpa järveä Etelä-Suomen suurimmaksi lähteeksi. Järvi on hyvin kalaisa, kutevia lajeja on 23. Järvitaimenesta, muikusta ja avotulella tehdystä rantakalasta Konnevesi tunnetaan laajasti. Konneveden rannoilta löytyy Lapin raunioita ja kuolleen karsikoita, jotka ovat vainajien nimiä rantapetäjissä. Struven ketjun, Mustaltamereltä Jäämerelle, kaksi mittauspistettä on Konnevedellä, Silmutmäessä ja Kilpimäessä.

Kekkonen on ollut kuuluisin ja näkyvin Konneveden kalavieraista. Kalaretkien isäntänä oli useimmiten insinööri Väinö Hintikka, mukana oli myös lääkäri Rikhard Sotamaa, vuorineuvos Kauko Rastas ja maaherra Kauko Sipponen sekä tietenkin Maarit Tyrkkö.

Törmälästä, joka on ollut Rautalammin papila, ajoimme muutama kilometri puistoon lähtevän kävelyreitit päähän. Juuri ennen puistoalueelle tuloa, polun varrella oli tulisija savupiippuineen – torpan paikka rinnepeltoineen. Paikalla innostuttiin puhumaan 1800-luvun ja 1900-luvun alun torppareista, vuokratilajelijöistä eli lampuodeista, mäkitupalaisista, muonamiehistä ja tilallisista. Käsiteltiin Suomen maareformikin lähtien tilattoman väestön alakomiteasta Suurruhtinaskunnan senaattissa sekä torpparilaki 17.7.1918, jolla luotiin 45.000 itsenäistä tilaa, Lex Kallio lisämaiden lunastukseen. Tulipa vielä käsiteltyä vuoden 1945 maanhankintalaki, jolla asutettiin 250.000 ihmistä ja perustettiin 100.000 maatilaa.

Heti puiston kuusikoissa oli näkyvissä syksyn 2010 Asta-myrskyn – syöksyvirtauksia - tuhoja ja

metsän uudistumisprosessin alkuvaihetta sekä kaatuneista puista liikkeelle lähtenyt kaarnakuoriaistuho pystyissa. Asta-myrsky kaatoi 30.8.2010 aamuyöllä yksistään Konneveden kunnan alueella miljoona kuutiometriä puustoa. Patikointi jatkui kohti Kalajan laavua, josta lähdimme kiertämään Vuori-Kalajan lampea itäkautta. Laavu on upea, hienosto tehty, Metsähallituksen työn näyte. Lammen rannalta reitti kulki syvälle metsään ja lähti nousemaan. Heti rinteessä oli jättiläishaapojen, 140-180 v, valtakuntaa. Metsikössä oli inkeriläismiehen lautamökki, jossa hän hevosineen oli asustanut 1970-luvun alkuun. Pian maasto ja rinne muuttuivat kallioisemmaksi, kuuset ja haavat antoivat tilaa männyille ja koskemattomana kehittyneelle puustolle. Maisema muuttui pian niin avaraksi kuin silmä itään ja etelään kantoi ja lähes 100 metrin jyrkänteen alla näkyi Vuori-Kalajan lammen kristallinkirkas vesi. Jos vain uskalsi kurkistella. Puolen kilometrin jälkeen päästiin nauttimaan avaraa maisemaa uudemman kerran Kalajan vuoren laelta. Nyt näkyi Konnevesi lukuisine saarineen ja Enonniemen vuonoineen. 4,5 km kävely päättyi takaisin Kalajan laavulle.

Laavulla nautittiin mehut ja tietenkin makkarat ja kerrattiin puistoa koskevat faktat: Suomen 39. kansallispuisto, 1.500 ha, perustettiin lailla 2014. Puistoa hallinnoi Metsähallituksen luontopalvelut. Kävelemämme reitti oli osin pitkospuin ja kaiteinkin rakennettu ja hyvin merkitty. Lisää reittejä oli tekeillä: kolmen vuoren vaellus 15 km ja Loukkuvuoren lenkki 2,5 km. Saariin, keskelle Etelä-Konneveden selkää, on rakennettu useita rantautumispaikkoja ja laavuja: Pyysalo, Lapinsalo ja Navetta-saari.

Laavulla virisi vielä keskustelu Suomen luonnonsuojelualueista. Kerrataanpa niitä: Maapinta-alastamme on 22,5 miljoonaa ha metsämaata. Metsämaasta on rajattu hakkuiden ja puuntuotannon ulkopuolelle 2,8 miljoonaa ha, 12 % metsämaan pinta-alasta. Suojelualueita ovat kansallispuistot, joista ensimmäiset perustettiin 1938. Tänä vuonna perustetaan 40. kansallispuisto Suomussalmen Hossaan, 100 vuotiaalle itsenäisyydellemme. Sitte tulevat tutkijoille tarkoitetut luonnonpuistot, soidensuojelualueet, lehtojen suojelualueet, vanhojen metsien suojelualueet, Lapin erämaa-alueet, retkeilyalueet, Natura-suojeluverkosto ja rantojen suojelualueet. Luonnonsuojelulain sekä metsälain perusteella on suojeltu erityisen tärkeitä elinympäristöjä. Kestävän metsätalouden rahoituslain perusteella on myös pienehköjä suojelukohteita. Etelä-

Suomen METSO-ohjelman kohteita tulee koko ajan lisää. Lisäksi ovat Metsähallituksen, metsäyhdistöiden ja yksityisten maanomistajien ikiomat kohteet. Eivätkä edelliset ole mitään vaihtoehtoisia faktoja.

Kiitos kaikille Vuori-Kalajan polun kulkijoille.

Timo Kalliola, Hintikka-vävy

HINTIKOIDEN JUURIA ETSIMÄSSÄ – SEITSEMÄN MIEHEN Y67 DNA -TUTKIMUS

Jukka Hintikan esitelmä 2016 sukujuhlissa Rautalammin Törmälässä

Suhteeni Hintikka sukuun on ollut jokseenkin hauras. Isäni oli 7-lapsisen August ja Olga Hintikan perheen lapsista ainoa, jolla oli omia lapsia. Hän oli perääntymistaistelun voittajia, mutta Lapin sodasta palattuaan havaitsi hävinneensä perimistaistelun, johon ei tiennyt osallistuneensa. Reppumieheksi päätyneen isäni ja hänen sisartensa välit etääntyivät niin, että tapasin tätini ensimmäisen kerran lähellä 1960-luvun puoliväliä, noin 20 vuotta edellä mainitun perimistaistelun jälkeen, ollessani noin 10-vuotias. Isäni kuoltua tunsin Hintikoista vain lapseni, veljeni ja vähän hatarasti hänen lapsensa. Vaimoni teki syksyllä 2015 oman sukunsa DNA-tutkimusta. Hänen innostamana rapsutin poskieni limakalvoilta näytteet Y DNA -määrittystä varten. Tulos tuli aikanaan. Ei yhtään geneettistä osumaa Suomesta. Maailmaltakin vain kaksi. Pukki toi jouluna kaksi Suur-Rautalammin Hintikkoitten sukukirjaa. Eksistentiaalisen yksinäisyyteni sinetiksi nimeäni ei ollut kirjassakaan. Kirjojen mukana olleissa suvun vanhoissa tiedotuslehdissä kerrottiin suvussa pohditun DNA tutkimuksen tekemistä. Päätin olla aloitteellinen.

Joulun mentyä otin sähköpostitse yhteyttä minulle entuudestaan tuntemattomaan Hintikkaan ja tiedustelin, onko suvussa kiinnostusta DNA tutkimukseen. Nopeasti ilmoitautui kuusi Hintikka-nimistä miestä, jotka olivat halukkaita sijoittamaan noin 200 euroa omaan DNA määrittymiseensä. Kun oma määrittymiseni oli jo tehty, niin meitä tutkittavia oli yhteensä seitsemän. Tutkittavista kolme kuului ”Suur-Rautalammin Hintikat” kirjassa kuvatuista sukulinjoista Pakarilan linjaan, kaksi Matoniemen linjaan ja yksi siitä erkaantuneeseen Vanginpään linjaan ja viimeinen Piilumäen linjaan.

Tilasin kaikille näytteenottovälineet Amerikasta, välitin ne ohjeineen kotiosoitteisiin ja kukin raaputti poskiensa limakalvoilta solunäytteet koeputkiin ja postitti ne kirjeessä takaisin Amerikkaan. Tämä vaihe tapahtui helmikuussa 2016. Vastauksia alkoi tulla sähköpostiini huhtikuulla ja viimeinen tuli toukokuun loppupuolella.

Tulosten perustulkinta oli yksinkertaista tehdä. Kaikki tutkitut miehet kuuluivat samaan I2a2a-haploryhmään. Se tunnetaan myös nimellä I-M223. Heidän väliset geneettiset etäisyydet eli mutaatioiden määrät välillään on esitetty taulukossa. Geneettisesti lähimpiä toisilleen olivat kaksi Pakarilan linjan miestä ja miehet Matoniemen ja Vanginpään linjoista. Näitten parien välillä oli vain yhden mutaation ero. Kokonaisuus voidaan tulkita siten, että erittäin todennäköisesti tutkituilla miehillä on yhteinen esi-isä ”Suur-Rautalammin Hintikat” -kirjojen kattamana aikana. Tutkittujen miesten osalta DNA-tutkimus vahvistaa sukukirjoissa kerrotun.

Suomalaisista miehistä kaksi kolmasosaa kuuluu N-haploryhmään, viidennes I1-haploryhmään ja joka kymmenes R1-haploryhmään. N on peräisin idästä, I1 lännestä ja R idästä ja Baltiasta. Muiden haploryhmien esiintyvyyshluvut ovat pieniä. I2a2a:n yleisyydeksi Suomessa ilmoitetaan alle 0,1 %. Kukaan ei taida ihan tarkasti tietää kuinka pieni se on. Määritykset tehnyt tutkimuslaitos (Family Tree) ei löytänyt omista tietokannoistaan tutkituille Hintikoille ketään muuta suomalaista geneettistä osumaa kuin toisensa.

Ihmiskunnan historiassa miesten I-haploryhmä lienee syntynyt noin 25 000 vuotta sitten Kaspianmeren eteläpuolella ja I2a-haploryhmä Balkanilla jääkauden loppuvaiheissa noin 10 000 vuotta sitten. Nykyään se on yleinen Kroatiassa, Serbiassa, Albaniassa ja Sardiniasa. Missään muualla se ei kuulu hallitseviin haploryhmiin. Itä-Euroopan maissa kuten Puolassa ja Unkarissa se on hiukan yleisempi kuin läntisessä Euroopassa.

Mistä Suur-Rautalammin Hintikat sitten ovat lähtöisin? Konnevedelle Matti Erkinpoika tuli muutaman vuoden tarkkuudella vuoden 1560 tietämissä Pälkäneen Mälkilänkylän Laurilan talosta asuttamaan talon erämaita. Martti-veli jäi isännöimään Laurilaa. Tämä näyttää esimerkiksi Seppo Suvannon suurtyön ”Vanhan Satakunnan henkilö-

tiedosto 1303-1571” perusteella erittäin todennäköiseltä.

Ennen Marttia Laurilan taloa isännöi Erkki, jota edeltävästi on lähes sata vuotta aikaa, jolta Laurilan talosta ei juuri ole tietoja. Erkin kerrotaan tulleen Pälkäneelle Kokemäen Hintikkalan kylästä ja tuoneen nimen tullessaan. Toisaalta Pälkäneen ensimmäisenä Hintikkana mainitaan myös jo vuonna 1427 sovittelulautakunnan jäsenenä toiminut Hinzike i Mälkile (Hintsa Englilanpoika). Kyseessä voi olla sama mies, joka mainitaan vuonna 1439 Hinza Mellila nimellä ns. Davidin kapinan jälkeistä yhteiskuntarauhaa turvaavan 12 miehisen lautakunnan jäsenenä. Ja vielä mainittakoon, että 1448 vahvistettiin käräjillä pälkäneläisen Heikki Englilanpojan (sama mies?) ja padasjokelaisen Urkolan Paavon erämaitten rajat lähellä Konneveden Siikakoskea. Raja kulki länsi-itä suunnassa Siikakosken pohjoispuolella. Näitä maita asuttamaan Matti tuli reilut sata vuotta myöhemmin Laurilan talosta. Seppo Suvanto pitääkin Heikki Englilanpoikaa Laurilan talon ensimmäisenä isäntänä. Hänet on kuitenkin nimensä perusteella sijoitettu asumaan myös saman kylän Inkilän taloon.

Tuohon aikaan talossa piti olla isäntä. Leski otti uuden puolison, josta tuli isäntä. Jos talossa oli vain tyttäriä, isännäksi nousi vävy. Uusi isäntä saattoi ottaa aiemman isännän nimen. Länsisuomalainen sukunimiperinne oli pitkään muutenkin hauras. Suvanto mainitsee Kokemäeltä lukuisia miehiä, joilla oli Hintikkala lisänimenä. Ei ole poissuljettua, etteikö isäntäsuku olisi voinut Laurilan talossa vaihtua, jos Erkki tuli Kokemäeltä uudeksi isännäksi.

Ulvila Kokemäen vieressä on vanha saksalaisten alun perin asuttama hansa-ajan kauppapaikka. Ruotsalaiset ottivat sen myöhemmin haltuunsa ja keskiaikaiset kaupunkioikeutensa se menetti vuonna 1550 juuri perustetulle Helsingille. Ulvilan parhaat vuodet olivat jo takana, sillä maannousun vuoksi sen satama oli tullut hankalasti lähestyttäväksi. Jos ensimmäinen Hintikka Pälkäneelle tuli Kokemäeltä, niin sinne hän on todennäköisesti tullut Ulvilan kautta jostain Itämeren rannikon kauppapaikasta.

Unohtaa ei pidä sitäkään, että keskiajalla pitkälle Hämeeseen päästiin vesitietä myös Porvoon-

jokea pitkin. Maannousu on sen myöhemmin tehnyt mahdottomaksi. Rääveli, nykyinen Tallinna, oli silloinkin vilkas kauppapaikka. Ainakin nykyisin I2a-haploryhmä on hieman yleisempi Baltiassa kuin saksalaisessa väestössä. Reitti Konnevedelle on voinut kulkea myös Baltiasta Porvoon ja Pälkäneen kautta, vaikka kirjallista tukea tälle ei olekaan.

Vielä kauemmas kirjallisten dokumenttien taakse on menty, jos muistetaan, että eteläisimmän Suomen rannikkoseuduilla on ilmeisesti ollut pieniä saksalaisperäisen asutuksen saarekkeita jo vuoden 1000 tienoilla, ehkä aikaisemminkin. Ehkä juu-remme vievät sinne.

Jos ei Suomesta löytynyt Hintikoille geneettisiä sukulaisia, ei heitä ole juuri muualtakaan löytynyt, ei varsinkaan sellaisia, jotka auttaisivat meitä selvittämään tuota edellä pohtimaani ”Mistä olemme lähtöisin?” kysymystä. Satunnaisten, melko kaukaisten osumien pulma on, että heidän tietämänsä varhaisin esi-isä voi olla hyvinkin tuoreelta ajalta verrattuna Hintikoitten viisisataa vuotiseen tunnettuun historiaan. Tai he eivät tiedä biologisesta historiastaan oikeastaan mitään kuten Virginiasta Yhdysvalloista löytynyt eräs mahdollinen biologinen sukulaisemme (ks. sivu 11). Seli-tyksiä meidän tutkittujen Hintikka-miesten ja maailmalta löytyvien geneettisten ”sukulaisten” yhteydelle ovat todelliselta näyttävä sattumalöydös vailla todellista yhteyttä tai geenejään maailmalle levittäneet Hintikka-miehet Ruotsin suurvalta-ajan sotilaina tai Amerikkaan matkanneina siirtolaisina, tai sitten yhteinen esi-isä on selvästi kauempana kuin mihin saakka tunnemme historiaamme.

Lopuksi, tutkimukseen osallistuneet Suur-Rautalammin Konnevedeltä lähteneet Hintikkamiehet olivat yhtä ja samaa, Suomessa varsin harvinaista I2a2a-haploryhmää. On olemassa Hintikoita, joiden yhteyksiä Konnevedeltä lähteneisiin Hintikoihin ei tunneta. Jos heistä jota kuta asia kiinnostaa, tämän tutkimuksen tulokset voivat merkittävästi auttaa isälinjan mahdollisen yhteyden osoittamisessa ja etenkin sen varmassa poissulkemisessa. Tarvitaan vain Y DNA:n määrittäminen. Pieni raapaisu poskien limakalvoilta.

Jukka Hintikka (Pakarila)
jukka.hintikka@fimnet.fi

Seuraavan sivun taulukossa näkyy Y67 DNA -tutkimukseen osallistuneitten miesten väliset geneettiset etäisyydet. Mitä pienempi luku on, sitä vähemmän miesten välisessä perimässä on erilaisuutta. Kaikki luvut sopivat siihen, että miehillä on yhteinen esi-isä 1500-luvulla. Luvut todistavat erittäin todennäköisesti Suur-Rautalammin Hintikat -kirjojen tiedot näitten miesten isälinjoista.

	Pakarila 1	Pakarila 2	Pakarila 3	Matoniemi 1	Matoniemi 2	Vanginpää
Pakarila 2	1					
Pakarila 3	3	3				
Matoniemi 1	4	4	3			
Matoniemi 2	4	4	4	1		
Vanginpää	3	3	3	2	1	
Piilumäki	4	4	3	2	3	2

VIESTEJÄ ATLANTIN TAKAA JA TAAKSE

Muutama viikko Törmälässä olleen sukujuhlan jälkeen sain sähköpostia Atlantin takaa virginialaiselta Janet Tettertonilta. Hän oli havainnut, että olen mahdollinen DNA-sukulainen hänen aviomiehelleen William D. Tettertonille, niin kuin kaikki muutkin tutkimuksessa mukana olleet Hintikka-miehet ovat. Janet Tetterton kirjoitti seuraavasti:

”Havaitsin, että olet aviomieheni William Debron Tettertonin DNA-sukulainen. Hänen isänsä oli adoptoitu eikä meillä ole mitään aavistusta siitä, mikä hänen alkuperäinen sukunimensä on ollut. Tarina, jonka hänet kasvattanut (miestäni ei koskaan virallisesti adoptoitu) pariskunta meille kertoi, on seuraava: Rva Tetterton oli Baltimoren rautatieasemalla 1910-luvun alussa ja pysähtyi ihailemaan nuoren naisen pienokaista. Nainen tarjoutui antamaan pojan rouva Tettertonille. Tämä otti hänet, matkusti kotiinsa Pohjois-Carolinaan ja kasvatti hänet siellä poikanaan. William Mervinin syntymäpäiväksi on merkitty joulukuun 9., 1909.

Tämä ei todennäköisesti merkitse sinulle mitään, mutta ajattelin tarttua tilaisuuteen ja tiedustella, onko sinulla mitään vihjettä siihen, mikä hänen perheensä oli. Mitään ehdotuksia?”

Vastasin Janet Tettertonille hetimiten:

”Kiitos paljon viestistäsi. Meitä on seitsemän ikääntyvää Hintikka-nimistä miestä Suomesta. Minä olen nuorin, 62 vuotta, ja B on vanhin, jo yli 90 vuotta. Kirjallisten dokumenttien mukaan vanhin tunnettu yhteinen esi-isämme on Matts Ericsson Hindzickala, joka eli noin vuodesta 1530 vuoteen 1589. Hän asui Konnevedellä Keski-Suomessa. Kuulumme kaikki haploryhmään I-M223. On hämmästyttävää, ettei meille tähän mennessä ole löytynyt mahdollisia geneettisiä sukulaisia Suomesta ja hyvin harvoja muistakin maista. Miehesi on yksi heistä. Kertomuksesi miehesi isästä on koskettava, mutta valitettavasti minulla ei ole sinulle

mitään vastausta. Kyselen muilta Hintikka-nimisiltä miehiltä, ovatko he kuulleet mitään tarinoita Baltimoresta. Kaukaisin mahdollisuus on, että miehelläsi ja kaukaisimmalla tunnetulla esisällämme Matts Ericsson Hindzickalalla on yhteinen keskiajalla Keski-Euroopassa elänyt esi-isä.”

Eipä kukaan ollut Baltimoresta tai Pohjois-Carolinasta mitään kuullut. Mahdollisuus sille, että William D. Tettertonilla ja meillä seitsemällä Hintikka-suvun miehellä on ollut yhteinen geneettinen esi-isä keskiajalla, on kunkin kohdalla 99 % tietämissä. Lähinnä Ruotsin Euroopassa käymiin sotiin ja siirtolaisuuteen liittyen myöhemmänkin yhteyden mahdollisuus on olemassa, mutta todennäköisyydet ovat paljon pienemmät. Lähetin rouva Tettertonille toisen viestin:

”Olen tehnyt muutamia tarkistuksia ja todennäköisintä (> 99 %) Y DNA-määritysten mukaan on, että aviomiehelläsi ja meillä seitsemällä ikääntyvällä Hintikka-nimisellä suomalaismiehellä on yhteinen keskiajalla todennäköisesti Keski-Euroopassa elänyt esi-isä. Myöhemmän tuntemattoman yhteyden mahdollisuus ei ole täysin poissuljettua, mutta todennäköisyys on paljon pienempi.”

Toivotin hänelle hyvää vointia. Miltei paluupostina sain häneltä vielä viestin:

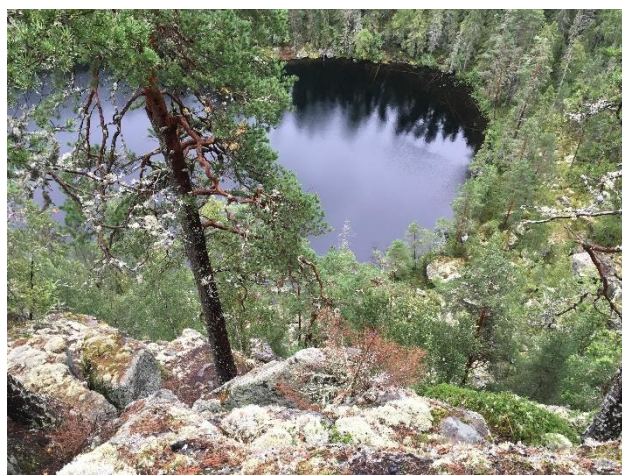
”Kiitos paljon siitä, että käytit aikaasi vastaamalla viestiini. Olen varma, ettemme koskaan saa selville appeni vanhempien arvoitusta, mutta selvityksesi antaa hitusen taustaa miehelleni. Hän arvostaa sitä, että on kaukaista sukua seitsemälle arvostetulle herrasmiehelle. En sano ikääntyville, sillä olemme vanhempia kuin te, minä olen 77 ja mieheni on 80. Sivumennen sanottuna, asumme Virginia Beachissä, Virginiassa. Olen syntyperäinen virginialainen ja New Yorkissa syntynyt mieheni kasvoi Pohjois-Carolinassa. Pidä huolta itsestäsi ja kiitos vielä kerran, Janet.”

Se, että vanheneva, juureton, tuntematon mies Virginiassa, Yhdysvalloissa, sai hankkeemme seurauksena mahdollisesti pienen hitusen selitystä olemassaololleen ja hiustakin ohuemman kontaktin mahdollisesti samaa geneettistä taustaa oleviin

muihin miehiin, lämmittää mieltäni. Toisinkin päin, myös meidän tuntemattomaan historiaamme tuli muihinkin yhteydessä olevan, olemassa olleen ihmisen mahdollisuus.

Jukka Hintikka

KUVIA KESÄN 2016 SUKUPÄIVILTÄ

Sukulaisia patikkaretkellä Etelä-Konneveden kansallispuiston jylhissä maisemissa.

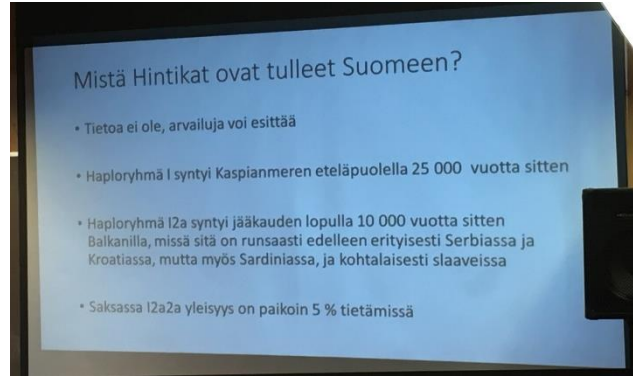
Lämmin keitto maistui vaelluksen päätteeksi hyvässä seurassa

Rantakalakeitto valmistumassa ja tarjottuna vaeltajille

Illanviettoa Marjatan pirtissä yhteislaulun ja jutustelun merkeissä.

Väki kerääntyneenä kuuntelemaan Jukka Hintikan pitämää juhlaesitelmää Hintikoiden DNA-tutkimuksesta

SYNTYMÄPÄIVÄONNITTELUT

EINO JA OILI HINTIKALLE

Kunniapuheenjohtajamme Eino Augusti Hintikka täytti 90-vuotta 8.12.2016 ja hänen vaimonsa Oili Aulikki 80-vuotta 19.11.2016 Palokan Pohjanrinteentien kodissaan.

Einon syntyessä vuonna 1926, hänen vanhempansa omistivat Hankasalmen Kärkkäälässä Pesääläsalmen tilan, jota myöhemmin kutsuttiin Viisaalaksi. Hänen vanhempansa päättivät myydä tilan vuonna 1929 ja ostivat Pohjanniemi-nimisen tilan Jyväskylän maalaiskunnan Palokasta. Koska heillä oli tuolloin 8 lasta, he olivat päättäneet, että lapsille näin turvataisiin paremmat tulevaisuuden mahdollisuudet lähellä kaupunkia, jossa opiskelu- ja työmahdollisuudet olisivat paremmat kuin Hankasalmella.

Einon koulu-aika ja nuoruus kuluivat Palokassa. Hän harrasti kodin töiden ohella aktiivisesti hiihtoa, uintia ja yleisurheilua. 1939 alkanut sota vaikutti tuolloin monen nuorukaisen, kuten myös Einon elämään. Hän joutui sotilaskoulutukseen jo 17-vuotiaana. Eino oli perheen neljästä pojasta nuorin, toiset veljet olivat jo rintamalla.

Eino kertoi episodin isänsä Selimin huolestumisesta hänen uintiharrastuksestaan: Olin kesällä 1944 uimalla ylittämässä kotijärven n. 300 m:n levyistä lahtea ja palailemassa jo takaisin. Oli kova aallokko ja hänen rantaan tullut isänsä oli nähnyt Einon pään vilahtelevan aaltojen välistä. Hän oli työntänyt veneen vesille, soutanut Einon viereen ja ollut hyvin vihainen. ”Etkö sinä tajua, että sinun kolme veljeäsi ovat rintamalla. Pitääkö sinun tahallasi uhmata kuolemaa”? Rintamapalvelukseen ei

Einoa kuitenkaan ehditty kutsua ennen sodan päättymistä.

Jo nuorena Einoa kiinnostivat seuratoiminta ja yhteiskunnalliset asiat. Hän oli Palokan Partiolaiset ry:n perustaja ja seuran rahastonhoitaja 20 vuotta. Hän oli myös Jyväskylän Hiihtoseura RY:n perustajajäsen ja toimi sen johtotehtävissä yli 30 vuoden ajan.

Työuransa Eino teki Jyväskylän poliisilaitoksen palveluksessa, toimien vanhempana rikoskonstaapelina ja rikostutkijana.

Einon ansiot yhteiskunnallisissa ja eri seurojen luottamustehtävissä ovat olleet niin uskomattoman mittavat, että hänelle ei meidän ”hitaiden Hintikoiden” geenejä ole riittänyt lainkaan. Hänen yhteiskunnallisista ansioistaan on kerrottu sukukirjamme 2-osan sivuilla 186-187.

Sukuseurassamme Eino on toiminut aktiivisesti sen perustamisesta 3.8.1985 lähtien, jolloin hänet valittiin ensimmäiseen sukuneuvostoon. Neuvoston puheenjohtajana hän toimi vuodesta 1988 vuoteen 2002, jonka jälkeen hän toimi vielä neuvoston sihteerinä neljä vuotta. Vuoden 2002 vuosikokouksessa Eino kutsuttiin Hintikka-Suku ry:n kunniapuheenjohtajaksi.

Yhteiset eläkepäivät Oili puolison kanssa sujuvat Palokan Pohjanrinteentien kodissa televisiota katsellen, lueskellen ja sanaristikoihin ratkoen. Lähitöllä asuva tyttären perhe auttelee tarvittaessa arjen askareissa.

Sukuneuvoston puolesta kiitän Sinua Eino, siitä mittavasta työpanoksesta, mitä olet seurallemme antanut ja Sinua Oili siitä, että olet antanut siihen tukeni.

Haluan vielä onnitella lämpimästi Teitä molempia syntymäpäiväjuhlienne johdosta ja toivottaa Teille leppoisia ja mahdollisimman terveitä eläkepäiviä. Uskon, että näihin onnitteluihin yhtyy koko Hintikoiden suku.

Sukuneuvoston puolesta Ilpo Hintikka

PALKITTUJA

MARJA HINTIKKA LIVE -KESKUSTELUOHJELMALLE KULTAINEN VENLA -PALKINTO

Vuoden 2016 parhaat tv-ohjelmat ja niiden tekijät palkittiin perjantai-iltana Kultaisilla Venloilla. Gaala järjestettiin Kansallisopperassa 13.1.2017.

Parhaana keskusteluohjelmana gaalassa palkittiin Ylen esittämä, lapsiperheiden elämää käsittelevä *Marja Hintikka Live*. Ohjelman vetäjä Marja Hintikka omisti palkintonsa suomalaisille äideille ja isille.

HINTIKKA-SUKU RY
ONNITTELEE

PAULI HINTIKALLE ELÄMÄNURAPALKINTO

Keski-Suomen Urheilugaalassa 27.1.2017 Jyväskylän Paviljongissa palkittiin vuoden 2016 parhaat urheilijat sekä liuta liikuttajia. Pauli Hintikalle myönnettiin elämänura-palkinto.

Perustelut: Pauli Hintikka on tehnyt merkittävän elämäntyön keskisuomalaisen liikuntakulttuurin eteen. Toivakan Rivakan puheenjohtajana hän on aloittanut jo 1964, jolloin hän oli myös Toivakan urheilulautakunnan puheenjohtaja. Suomen Urheiluliiton liittovaltuustossa hän aloitti vuonna 1984. Pauli Hintikka on ollut aktiivinen toimija eri yhteiskunnan alueilla kuten kunnallisissa luottamustehtävissä sekä muussakin yhdistys- ja ammattiyhdistystoiminnassa. Pauli Hintikka sai tasavallan presidentin myöntämän Suomen Valkoisen Ruusun Ritarikunnan 1. luokan mitalin kultaristein vuonna 1995. Opetus- ja kulttuuriministeriön myöntämän Suomen liikuntakulttuurin ja urheilun ansioristin kultaisena hänelle luovutettiin vuonna 2015.

HINTIKKA-SUKU RY ONNITTELEE

SUOMI ITSENÄISTYI VUONNA 1917

Päätös Suomen itsenäiseksi julistamisesta tehtiin eduskunnassa joulukuun 6. päivänä 1917. Eduskunnan puhemiehelle olivat kansanedustajat Santeri Alkio, Pekka Ahmavaara, Ernst Estlander, Kyösti Haataja ja Erkki Pullinen jättäneet seuraavanlaisen kirjelmän:

”Pyydämme tilaisuuden saada tämpäpäiväisessä täysi-istunnossa esittää eduskunnan päätettäväksi: Sen johdosta, että hallitus on tehnyt eduskunnalle esityksen uudeksi hallitusmuodoksi, joka on rakennettu sille pohjalle, että Suomi on riippumaton tasavalta, eduskunta korkeimman valtiovallan haltijana päättää puolestaan hyväksyä tämän periaatteen ja hyväksyä myös, että hallitus, saadakseen Suomen valtiollisen itsenäisyyden tunnustetuksi, ryhtyy niihin toimenpiteisiin, jotka hallitus on sitä varten tarpeelliseksi ilmoittanut.”

Edustaja Manner esitti omassa aloitteessaan yhteisen neuvottelukunnan asettamista Suomen ja Venäjän käsittelemään Suomen riippumattoman tasavallan periaatteita.

Näistä aloitteista hyväksyttiin äänestyksessä Alkion ym. tekemä aloite äänin 100-88. Suomen itsenäisyys sai kohta Venäjän, Ruotsin, Ranskan ja Saksan hyväksynnän, joten Suomi oli nyt itsenäinen tasavalta.

Autonomian aikaisia elinkeino muutoksia

Venäjään kuuluvassa autonomisessa ruhtinaskunnassa tapahtui autonomian aikana monia uudistuksia elinkeinoelämässä. Erityisesti 1800-luvun loppupuolella ja itsenäisyyttä edeltävinä 1900-luvun vuosina pyrittiin luomaan elinkeinoelämässä ja koululaitoksessa muutoksia, jotta saataisiin suomalaisille uusia työpaikkoja, mikä lisäisi elintasoja koko Suomessa.

Esivanhempieni elämänmuutoksia

Omat esivanhempani olivat 1917 keski-ikäisiä. Heidän elämänvaiheitaan muistelllessani huomasin, että äitini vanhemmat olivat 1800- ja 1900-vaihteen aikoihin siirtyneet varsinaisen maataloustyön piiristä metsä- ja puutavarateollisuuden tehtäviin. Äidinisä Alfred Hintikka oli nuorena miehenä työssä puutavarasahalla Karttulassa ja Rautalammilla. Avioituttuaan hän jatkoi sahatöitä Rautalammilla, Konginkankaalla ja Sysmässä. Vaarini vaihtoi oman isänsä mallin mukaan uusiin työpaikkoihin, joita syntyi uusiin sahateollisuuslaitoksiin. Mummoni päätoimi oli kotitöiden hoito kahdeksanlapsisessa perheessä.

Alfred-vaarini ja Eeva-mummoni lapsista suurin osa seurasi omien vanhempiensa esimerkkiä ja valitsi työnsä puutavara- tai palvelualoilta. Äitini Aino sai Suolahdessa asuessaan 1920-luvulla työpaikan kauppias Minkkisen puodista. Hanna-sisar sai aluksi työpaikan puutavara-alalta ja myöhemmin palvelualan työtä hotelli- ja matkailualalta. Elina-sisar hakeutui konttoritehtäviin kaljatehtaan. Veljistä Veikko seurasi isänsä jalanjälkiä puutavara-alalle ja Yrjö rakennusalan töihin. Tyyne-sisar avioitui maanviljelijän kanssa ja hoiti karjataloustöitä.

Isäni isä August Oksanen sai työpaikan 1800-luvun lopulla Valtion Rautateiltä. Hän toimi vaihdemiehenä ja vaihdemiesten esimiehenä Suolahdessa. August-vaari oli maanviljelijän poika Hankasalmeelta. Mummoni Hilja, joka oli maanviljelijän tytär Saarijärveltä, hoiti nelilapsisen perheen koti-työt.

Kuvassa isäni luutnantti Viljo Oksanen jatkosodan aikaan Karjalan Kannaksella Sakkola-Rautu-metsäpirtti alueella

Kuljetusalalla tarvittiin 1800-luvun loppupuolelta alkaen työntekijöitä uusiin työtehtäviin rautatieliikenteen palvelukseen myös Keski-Suomessa Suolahdessa.

August-vaarini ja Hilja-mummoni lapsista Viljo toimi rikoskomisariona. Vieno-sisar työskenteli ravintola-alalla.

Edellä olevasta käy selvästi suunta, johon uudet toimialat ja vanhojen alojen laajennukset johtivat.

Saamme olla kiitollisia kaikille niille sotaveteraaneille, lotille, haavoittuneiden hoitajille ja muonittajille, jotka rintamalla ja kotirintamalla 1939-1945 estivät vihollisen aikeet vallata Suomi ja riistää maaltamme itsenäisyys. Samalla toivon, että nykyiset ja tulevat sukupolvet haluavat turvata Suomen itsenäisyyden.

Kalevi Oksanen Nurmijärvi

Hintikka-Suku r.y:n puheenjohtaja 2002-2012

KUOLLEITA

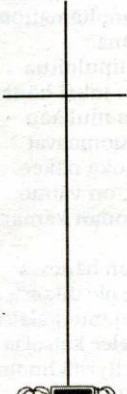

Rakkaamme
**Helmi Lydia
Hintikka**
o.s. Närhi
s. 13.9.1936 Konnevesi
k. 20.12.2016 Konnevesi

Kaivaten
**Kari, Tuula ja Jussi
Ville ja Sanni
Minja, Mikael ja Miisa
Liisa ja Leena
Sukulaiset ja ystävät**

*Aurinko laskee, jo pitenee varjot,
aika on eron ja jäähyväisten.
Poissa on ystävä kallehin.*

Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme
**Ilmi Lyidia
Korhonen**
s. 28.8.1921 Konnevedellä
k. 16.6.2016 Konnevedellä

Kiittäen ja kaivaten
Aili
**Tiina ja Jorma
Hermannin ja Sanna
Henriikka
Eemeli
Wilhelmina**

*Minä tiedän lunastajani elävän
ja viimeisenä päivänä
hän on seisova multien päällä.*
Job 19:25

Siunattu Sumiaisten kirkossa 1.7.2016
läheisten läsnä ollessa.
Sydämelliset kiitokset osanotosta ja Hoitokoti
Villan henkilökunnalle Ilmin hyvästä hoidosta.

RAUTALAMMIN ERÄMAIDEN ASUTUSAIKA ALKAA 1500-LUVULLA

Kustaa Vaasa Suomen erämaiden asuttajana

Ruotsin kuninkaan Kustaa Vaasan tuumana oli 1500-luvulla asuttaa valtakuntansa erämaa-alueet, koska hän halusi kasvattaa valtion verotuloja uudisasutuksen avulla. Tässä keskeisenä toimijana oli Olavinlinnan vouti, Suomen käskynhaltija Kustaa Fincke, joka kehotti savolaisia asuttamaan myös hämäläisten alueita 1547. Tätä hämäläiset eivät sulattaneet ja aluetappeluja käytiin vielä 1551. Suomen erämaajärjestelmä esiintyy tarkoin jäsentyneenä juuri Kustaa Vaasan aloitteesta syntyneiden erämaaluetteloiden kautta.

Tuolloin Hämeen Sääksmäen kihlakuntaan kuului kaikkiaan kuusi veropitäjää erämaaneen: Sääksmäen, Saarioisten, Portaan, Kulsialan ja Pälkäneen veropitäjät. Vanhoja asiakirjoja ovat muun muassa erämaaluettelo 1552, asutettujen erämaiden verollepanoluettelo 1554 ja luettelo kalaveron kannosta 1554. Kukin talo sai oman miehenosansa tai päiväkuntansa metsä-alueista, sen kokoisen alan, jonka yksi mies voi kiertää yhdessä päivässä. Ympärysmitaltaan se oli noin 6 vanhaa peninkulmaa.

Kaikkein tuottavimpana toimena pidettiin kalastusta ja jokainen erämaan kävijä koitti ennen kaikkea hankkia itselleen hyvän kalastuspaikan. Metsästyksen oli jokaisen kalastuspaikan vierellä olevilla saloilla yltä kyllin tilaisuutta. Rautalammin Konneveden pääselän seuduilla näkee kartalla paikannimiä, kuten Pirttisaari, Aittosaari, Pirttilahti, Lapinsalo, Kotasaari, Kodanovinen, Hämeenniemi sekä useampia Majasaaria, joista piirtyy mieleen kuva elämästä näillä kalaisilla vesillä.

Useat asiat vahvistavat kalastuksen merkitystä Rautalammin päävesistöillä. Kun Jäntti (Jentze) ja Maukonen käräjoivät 1683 Hankavedellä sijaitsevasta Pirttisalosta, jota myös sa-

nottiin Riitasaareksi, havaitsivat tarkastusmiehet Majasaarella pirtin ja aitan lisäksi ”huoneen”, jossa kaloja kuivattiin keväällä. Alun perinkin seuduilla oli sellaisia erämaaomistuksia, jotka sijaitsivat edullisilla kalavesillä ja joiden pääasiallinen arvo on ollut sieltä saadusta kalansaaliista. (Viite 1)

Pälkäneen veropitäjän erämaat ryhmittivät pääasiassa Rautalammin reitille Pielavedeltä Hankasalmelle, Viitasaaren reitin, Pihtiputaan ja Kivijärven haaroille sekä Keiteleelle, Jämsänjoen latvoille ja Muurameen. Pälkäneläisistä erämaista oli huomattava osa Pälkäneen veropitäjään kuuluvien Längelmäveden rannalla sijaitsevan Sahalahden kylien omistamia. Sääksmäen veropitäjän rintakylillä oli huomattavimmat erämaansa Rautalammin reitin Konneveden kehiossa. Toisella taholla Sääksmäen veropitäjään kuului Keurusselän länsipuolella oleva Vaarinkeuruun melkoinen erämaa-alue, joka vielä myöhemminkin sisältyi asutussarekkeena Sääksmäkeen. (Viite 2)

Paikallisia uudisasukkaita

Rautalammin seudulle tuli uudisasukkaita idästä ja lännestä. K. J. Jalkanen kirjoittaa, että Kärkkäisten suku Rautalammin Kärkkäälään tuli Kärkkään kylästä Pälkäneeltä. Tarina kertoo, että ukko Kärkkäinen oli käynyt Ruotsissa asti hakemassa kiinnitystä tilalleen. Siellä oli paljoksuttu ukon tilusten suuruutta ja kysytty, mitä hän niin paljolla teki. Tähän Kärkkäinen oli vaan tuuminut, että ”minulla on seihtemän poikaa poikki penkin makoavia, kyllä moata tarvihtovat”. (Viite 3)

Jalkasen kirjan ilmestymisaikaan 1890-luvulla entisellä Kärkkäisen ukon tilalla oli jo sata kokonaista eri tilaa. Kärkkäisiä (Kärkäksiä) muuttikin sitten samaan aikaan Rautalamille useita, esimerkiksi tilanumero kuuden, Ankeriastaipaleen, ensimmäisenä asuttajana mainitaan Jaakko Kärkäs 1561.

Pälkäneen käräjillä annettiin 1448 tuomio siitä, että Mälkilästä kotoisin olevan Heikki Engeliikanpojan eräsija sijaitsi Siikakosken pohjoispuolella nykyisen Konneveden kirkonkylän kohdalla. Samalla paikalla oli myöhemmin Sydänmaahintikan talo. Juuri Pälkäneen Mälkilästä Matti (Matts) Hintikka (Hintzikka) aikanaan muutti Rautalammille. Hintikan talo tunnettiin Konnevedellä 1561 ja Matts Hintzikka oli Siikakosken kylän ainoa verotalonpoika 1571.

Veijo Saloheimon Rautalammin historia -kirjassa on kuvaus pyyntielinkeinoista maatalouden murroksessa 1600-1700 -luvulla myös kalavesikysymysten kannalta. Saloheimon mukaan kalavesistä arvokkaimpia olivat kosket, joista pyydettiin erityisesti lohta ja siikaa. Kosket jaettiin talojen kesken sen mukaan, minkä talon maille ne sattuivat, mutta asutuksen tiheessä saattoi saman kantatilan osakkaiden kesken syntyä erimielisyyksiä niiden käytöstä. Tuolloisten oikeussääntöjen mukaan Siikakoskelta väylän yläjuoksu Karinkoskeen saakka oli Sydänmaahintikan ja Häyirilän hallussa. Vuonna 1777 Juho Samulinpoika Hintikka, talon isäntä seitsemännessä polvessa, kertoi rakentaneensa neljä lohiarkkua Taikinakoskeen entisten sortuneiden arkkujen tilalle. Hän vaati korvausta niiden käytöstä niin Häyirilän Matti Häyriseltä ja Heikki Vesteriseltä. Kun nämä eivät suostuneet, tuomittiin arkut Hintikan yksityisomaisuudeksi. (Viite 4)

Sukujen yhteydet laajenevat uusien polvien myötä

Hintikoiden ja Kukkosten sukujen yhteydet ovat Rautalammillä ja Konnevedellä olleet vuosisatojen saatossa läheisiä. Toisin kuin sukunimen nen-päätteestä voisi luulla, Kukkosten suvun lähtöpitäjäksi mainitsee sukukirjan kirjoittaja Blomstedt Antrean pitäjän Karjalasta. Nimensä muuttaneita Kukkusia olivat Rehngvistit ja Angervot.

Pirkkalaisista eränkävijöinä, kauppiaina ja veronkantajina on kerrottu monissa ammattitutkijoiden laatimissa julkaisuissa, jotka ulottuvat aina kuningas Maunu Ladonlukon aikoihin 1200-luvulle. Kirkonkirja- ja sukuselvitysten mukaan merkittävien tämän suvun kasvu tapahtui Sirkkamäen Töhrerömaen alueella 1700-luvun alussa. Pirkkalaiset mainitaan useissa historiayhteyksissä myös verottajina.

Hintikka-suvun alkuhistoria on kuvattu perusteellisesti ja ansiokkaasti sukukirjan ensimmäisessä osassa silloisten seuran perustajajäsenten toimesta. Nykyisen sukuneuvoston jäsenet vievät tätä esi-isien saavutusten viestiä eteenpäin. Vaikka vuosisatojen kuluessa elämäntavat ovat muuttuneet, voidaan jälkipolvien vapaa-ajan mökkiharrastusta pitää elävänä perinteenä tästä eräkauden toimeliaisuudesta. Pitäähän jokaisella olla ”miehenosa” ja paikka viettää vapaa-aikaansa syntymäseudullaan – ”sydänmaillaan”.

LÄHTEET

Heikki Hintikka et al: Suur-Rautalammin Hintikat. Gummerus 2002.

Väinö Voionmaa: Hämäläinen eräkausi.

WSOY 1947. Viite 1 (s. 416-417), viite 2 (s. 192-193)

K. J. Jalkanen: Pohjois-Hämeen Erämaat, Asutus ja Olot vuoteen 1620. Väitöskirja. Hämeenlinna 1892. Viite 3 (s. 82-83)

Veijo Saloheimo: Rautalammin historia. Viite 4 (s. 157)

Yrjö Blomstedt: Kukkonen. Sukukirja 1959

Mikkeli Länsi Savon Kirjapaino

Antero ja Veli-Matti Pirkkalainen: Juuret Töhrerömaessä. Konneveden Pirkkalaiset 1700-1950. Grafitatu 2012.

VANHOJA MUISTELUKSIA ISO-HINTIKOISTA

Edesmenneen hankasalmelaisen sukulaisemme Jaakko Hintikan (1921-2012) papereista löysi hänen poikansa Teuvo seuraavan kirjoituksen:

Olin pieni poika ja vuosi taisi olla 1930, kun vanginvartijana ja puhelinkeskuksen hoitajana toiminut Eemil Pöyhönen kertoi tarinaa miehestä, jota oli sanottu Isoksi Hintikaksi. Kun Hankasalmen kirkkoa rakennettiin, hän oli yksin kantanut kaikki pitemmät hirret. Talvella, kun ajettiin hevosilla rahtia Pietarista, tämä voimamies oli mukana hankasalmelaisten hevostalonkunnassa. Lunta oli paljon ja tyhjällä kuormalla vastaantulevat rahtimiehet eivät aikoneet antaa hankasalmelaisten kuormatulle kolonnalle tietä. Iso Hintikka oli kävellyt vastaantulevien luokse ja kaatanut kolonnan kolme ensimmäistä hevosta kumolleen hankeen. Loput väistivät nöyrästi ja hankasalmelaiset saivat jatkaa matkaansa. Seuraavilla matkoilla tie avautui aina, kun ensimmäisestä reestä näytettiin suurta lapikasta. Tämä tarina on tosi, sillä sen kertoja Eemil Pöyhönen oli täysin raitis ja rehellinen mies.

Piilunmäen (Korkeelan) toinen Hintikka-niminen isäntä, Juho Eliaksenpoika (1795- 1868), kanto miehuusvuosinaan Iso-Hintikka nimeä. Pituuksia ja muitakaan fyysisiä mittoja ei tuolloin taidettu mitata. Voimamiesten teot saivat puhua puolestaan. Hankasalmen silloista kirkkoa rakennettiin vuosina 1830-1838, jolloin Juho on ollut parhaassa miehuusiässä. Isojen miesten geenejä on suvussa kulkenut ennen ja onhan niitä vieläkin. Juhon pojanpoika Elias (1847-1919), josta v. 1893 tuli Saarilammen Hepolan isäntä, on hänkin ollut kuvista päätellen poikkeuksellisen iso mies.

Iso-Hintikka nimellä alettiin kutsua myös myöhemmin **Valkolana** tunnettua taloa Hankasalmen kirkolla. Heikki Eliaksenpoika Hintikka (1859-1896) piti ns. aittakauppaa kotonaan Piilunmäellä vuosina 1881-1893. Viimeksi mainittuna vuonna hän siirtyi maanviljelijäksi Valkolaan ja taloa alettiin kutsua Iso-Hintikaksi. Nimi taisi tulla talon koosta, sillä se oli peräti 27 metriä pitkä ja kymmenkunta metriä leveä.

Heikillä oli vaimonsa Josefina (os. Ollikainen) kanssa neljä poikaa, joista Onni (1891-1954) ja Otto (1895-1945) jatkoivat isänsä kauppiaisperinnettä Hankasalmen kirkolla. Onni oli edellä olevan tarinan muistiin merkinneen Jaakon isä ja Teuvon pappi.

Kirjoitteli 17.11.2015 Ilpo Hintikka

(Iso-Hintikan, eli Juhon pojan pojan poika (vain 186 cm pitkä))

UURALAHDEN PEKKA HINTIKAN MUISTELOITA

Liikemies Pekka Hintikan kerrontaa pääasiassa lapsuus ja nuoruusvuosilta

(Jatkuu lehdestä 1/2015)

Nuorempaa Suolahtea muistellessa, alkaen 1918, jolloin Suolahdessa, kuten muualakin, oli elämä Nakkilan kirkon vaiheilla. Töistä ei ollut tietoa ja se tietysti vaikutti paikakunnalla, ei ainoastaan työläisten vaan myöskin muiden hyvinvointiin.

Syksyllä 1917 kuoli liikemies, sahanomistaja Ali Riihijärvi, josta oli seurauksena, että koko Riihijärven liiketoiminta pysähtyi. Perikunta rupesi omaisuuksia muuttamaan rahaksi, jättäen ainoastaan huostaansa Laukaassa olevan Mannilan kartanon, jonka vieläkin omistaa Riihijärven vanhin tytär. (Nykyisin Mannilan omistaa hänen poikansa, ralliajajanakin menestynyt Juha Kankkunen).

Pihtiputaalla ja Viitasaarella olevat maatilat joutuivat keinottelijoille. Samoin Suolahdessa ja Laukaan puolella olevat Niskala, Vääräjärvi, Haapala, sekä turvepehkutehdas menivät vieraille.

Sahalaitos, sekä sen alueella oleva tiilitehdas ja lähistöllä oleva kattohuopatehdas, sekä alueella olevat asuin- ynnä muut rakennukset, joutuivat sahan entiselle konttoristille (allekirjoittaneelle, toim. huom.). Jonkun ajan kuluksaan hän joutui luovuttamaan koko helahoidon ”erälle pankille” (Tampereen Osakepankille), joka kuolinkamppailussaan luuli tästä pesästä saavansa pelastuksensa. Ne muutamat miljoonat, 4-6, eivät enää voineet pankin tilannetta pelastaa, varsinkin, kuin pankin johtaja veti osan omaan lompansa.

Seuraavana Suolahden Sahan omistajaparina toimi tohtori Vinter ja Kaila, joista jälkimmäinen oli johtajana. Tämä pari oli jo aikaisemmin saanut kiikariinsa mainitun sahan. Lienevätkö kadehtineet silloista omistajaa? Mainittu Kaila oli perillä tuon konttoristin aikuisista tapahtumista, sillä saha sai luottoa Kailan johtamasta Yhdyspankista. Myöhemmin Kailan muutettua kuuluisaan Juliinin johtamaan Tampereen Osakepankkiin, siirrettiin sahan luotto jokseenkin kaikki Tampereen Pankin niskoille. Nyt oli mainio tilaisuus Kailalla hoitaa liikkeen asiat mieleiseensä suuntaan syystä, kun

sahan omistaja (allekirjoittanut) joutui liki vuoden makailemaan sairaalassa, sekä aika oli sangen huono puutavara-alalla.

Nyt uusille omistajille johtui kohtalokkaaksi sahan osto ja sen yhteydessä harjoitettu liiketoimi. Kuitenkin he onnistuivat saaman sellaisen isännöitsijän, joka oli oppinut elämään suurenmoisesti. Tämä yritys meni kuitenkin myttyyn parin kolmen vuoden sisällä. Mukana meni Tohtori Vinterin rahoja, kuuloni mukaan yhdeksän miljoonaa markkaa, mikä sinä aikana oli paljon rahaa, jopa tohtorille, joka oli siirtynyt rajan tuolle puolen.

Pankki kyllä tässäkin kahinassa sai osansa, mutta sittenkin ”Tampereen Pankki” joutui K.O.P:n varastoja täyttämään. Itse tämän Suolahden sahojen aikainen pääjohtaja Tampereen Pankissa, siirtyi uusille urille sillä, milloin tällä oli asioita, hän aina oli kahnauksessa useiden suuryrittäjien kanssa, kunnes vaikean sairauden pakottamana hänen oli luovuttava liike-elämän hyörintöistä. Hän ei voinut enää edes jatkaa liike-elämänsä alkuaikoina harjoittamaansa kuuluisien postikorttienkaan kauppaa.

Kaila & Vinterin pesältä Höyrysaha joutui O/Y Suolahden Tehtaat, omistamalle yhtiölle. Sen ensimmäinen johtaja, Kauppila, oli saanut päähänsä, että kaikki Suolahdessa olevat omaisuudet teollisuuden alalla, piti saataman O/Y Suolahden Tehtaiden omistukseen, vaikka noitakaan tehtaita hän ei kyennyt saamaan pysyyn, edes tuttavapiirinsä kera. Ellei sattunut entisen johtajan työtoveri olemaan niin herkkäuskoinen, että uskoi nyt, kuten aikaisemminkin, lausuttuun sanaan. Silloin omistamaani Suolahden Rullatehdasta nämä yrittivät ostaa, mihin suostuin, mutta asioita ei saatu sinnepäinkään kulkemaan, miten aluksi sovimme. Kuitenkin siitä kehittyi jonkinlainen yritys, joka on aina jaksanut pitää paikat käynnissä (vaneritehdas).

Ensimmäinen johtaja Kauppila joutui pakkaamaan laukkunsa ja tietääkseni, hänen piti matkustaa Heinolaan, missä jälleen oli sama tulos ja pitempi matka edessä kuin Suolahdesta lähteissä.

Pekka Hintikka

TOIMITUKSEN TOIVE

Ilmoittakaa sukuseuralle, jos osoitteenne muuttuu. Meillä ei ole seuramme pienen budjetin takia mahdollisuutta saada osoitepäivityksiä väestörekisteristä. Laitattehan meille toimitukseen tiedon, jos sukuseuran jäsenenä ollut omaisenne kuolee.

Haluaisimme mahdollisimman monen jäsenen sähköpostiosoitteen, jotta voisimme kätevästi tiedottaa ajankohtaisista sukuseuran asioista, osoiterekisteri ei ole vielä kattava. Laitathan sähköpostiosoitteesi Jaakko Hintikalle osoitteeseen: jauhi@hotmail.fi

Toimitus

HINTIKKA-SUVUN VAAKUNALLA VARUSTETTU T-PAITA MYYNNISSÄ

Materiaali on laadukasta puuvillaa. Värit ovat valkoinen ja keskipunainen. Koot S, M, XL ja XXL.

Hinnat lähetyskuluineen:

- 1 kpl 17 €
- 2 kpl 30 €
- 3 kpl 40 €
- 4 kpl 50 €.

Tilaukset: Ilpo Hintikka puh. 0400 541 343 tai
email: ilpo.hintikka@pp1.inet.fi

Paitoja esittelee Roosa ja Leevi Hintikka

HINTIKKA-SUVUN YHTEISTIETOJA, TUNNUKSIA JA MUITA TUOTTEITA

Otamme mielellämme vastaan tuleviin lehtiin Hintikoihin liittyvää materiaalia: juttuja, tarinoita, lehtileikkeitä, tapahtumia, jotka koskevat meitä, perhejuhlia, syntymäpäiviä, poismenoja, vanhoja kuvia, tarinoita taloista, henkilöistä, henkilöesittelyjä kaikkea, joka on kiinnostavaa muillekin sukuun kuuluville ja joka lähentää meitä Hintikoita toisiimme. Jos löydätte kotiseutunne sanoma- tai muista lehdistä artikkeleita, jotka käsittelevät meitä Hintikoita, voisitteko postittaa aineistoa meille?

Aineiston toimitusosoite:

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
puh. 040-578 0840
jauhi@hotmail.fi

Hintikka-suvun tunnukset

Sukuseuralla on suolahtelaisen sukuseuran jäsenen, valokuvaaja Ossi Hintikan suunnittelemat vaakuna, pienoislippu ja isännänviiri. Sukuseuralla on myös rintaan kiinnitettävä suvun vaakunalla koristettu rintapinssi.

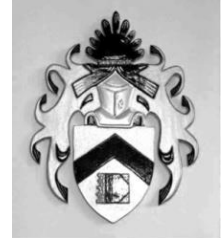
Tuotteita voi tilata Jaakko Hintikalta puh. 040-578 0840 tai sähköposti jauhi@hotmail.fi

- **Pienoislippu** (25 €/kpl)
- **Isännänviiri** (75 €/kpl)
- **Rintapinssi** (3 €/kpl)
- **Suur-Rautalammin Hintikat -kirja** (40 €/kpl)
- **Suur-Rautalammin Hintikat II -kirja** (35 €/kpl)

Suur-Rautalammin Hintikat sukukirjan I ja II- osaa voi noutaa ja tilata **Jaakko Hintikalta** puhelimitse numerosta 040-578 0840 tai sähköpostilla osoitteesta jauhi@hotmail.fi

Kirjoja on myös saatavilla kaikilta sukunevoston jäseniltä.

Kaikki edellä mainitut tuotteet ovat korkealaatuisia ja sopivat erinomaisesti esimerkiksi merkkipäivä- tai joululahjaksi, ja varsinkin nyt kesällä, nämä t-paidat ovat hyvä vaihtoehto lahjaksi ja itsellekin käyttöön.

Jäseneksi liittyminen

Jäseneksi liittyminen tapahtuu yksinkertaisimmillaan ilmoittamalla nimen ja osoitteen joko puheenjohtajalle Ilkka Niiraselle tai jäsenluettelon pitäjälle Jaakko Hintikalle.

Onko teillä mielessä Hintikka-sukuun kuuluvia ihmisiä, jotka voisivat olla kiinnostuneita sukuseuran toiminnasta ja haluaisivat saada oman lehden? Voisitte pyytää heitä liittymään jäseneksi tai antaa meille heidän osoitteensa, niin lähetämme heille tarjouksen.

Tarjous

Jatkamme tarjousta sukukirjoistamme; jos sukukirjan oston yhteydessä liitytään sukuseuran jäseneksi, tulee ensimmäisen vuoden jäsenmaksu ilmaiseksi. Tässä hyvä vinkki, kun suunnittelette lahjaa jollekin.

Hintikka-Suku Ry:n yhteystietoja:

Hintikka-Suku Ry:n **pankkiyhteys:** Nordea
Rautalampi: FI37 1080 3000 100359.

Sukuseuran **kotisivut** löydät osoitteesta:
<http://www.hintikkasuku.com>

Sukuneuvoston jäsen

JAAKKO HINTIKKA 70 VUOTTA

16.7.2016 kokoonnuimme Hakolaan juhli-
maan Jaakon 70-vuotissyntymäpäiviä. Varsinainen
syntymäpäivä oli ollut jo 13.7., mutta viikonloppu
sopi monelle meistä vieraista paremmin. Lapset
perheineen järjestivät papalle syntymäpäivät Juhan
ja Heidin isännöimällä Hakolan tilalla. Juhlakalu
saapui vieraidensa keskelle 10 vuotta nuoremmalla
Fergulla, jonka hän oli itse entisöinyt joku vuosi
sitten.

Pilvetkin väistyivät ja aamupäivällä alkanut
ajoittainen sade taukosi. Ruuan jälkeen kokoon-
nuimme ulos Hakolan tilan kauniiseen pihapiiriin.
Keräännymme yhteiskuvaan Fergusonin ympär-
rille päivänsankarin istuessa kuskin paikalle. Au-
nen ja Jaakon kaikki 12 lastenlasta olivat mukana,
aina kolmen kuukauden ikäistä Netta Susannaa
myöten ja tietenkin kaikkien lasten piti päästä trak-
torin päälle kuvattavaksi.

Kuvanoton jälkeen oli vuorossa hauska ohjel-
manumero, johon kaikki vieraatkin saivat vuorol-
laan osallistua. Jaakon toisen silmäterän, Volvo

Amazonin avaimia heiteltiin vieraalta toiselle ja
kyseinen henkilö sai aina vuorollaan kertoa, kuinka
hän liittyy tähän porukkaan ja kertoa muisteluksia
Jaakosta monienkin vuosien takaa. Ja tulihan niitä
muisteluksia, kun mukana olivat omien lasten ja
lastenlasten lisäksi Aunen ja Jaakon sisarusten sekä
heidän perheenjäsentensä lisäksi ystäviä naapuripi-
täjistä aina Etelä-Suomea myöten.

Syntymäpäiväkakutkin toivat jokaiselle mie-
leen päivänsankarin harrastukset, kun kakkujen
päällä komeili pikitie, liikenneympyrä ja erehdyt-
tävän paljon 66-vuoden Amazonia muistuttava pu-
nainen auto. Toisen kakun auto lie ollut Hakolan
Matilta lainassa, kun ei se ollutkaan syötävä.

Oli ihanat juhlat! -- Tämä lauantai oli harvi-
nainen tilaisuus tavata läheisiä ihmisiä. Näistä juh-
lista jäi hyvä mieli. Me kaikki tarvitsemme juuri
tätä. Kaikkea hyvää teille myöskin jatkossa.

Muisteli pikkusisko Aili Alapiha

Juhlavieraat yhteiskuvassa

Jaakko ja lastenlapset

Lapset valloittivat Fergun

Tämä oli mieleistä kyytiä kaikille lapsille